

נוחה של שתיקה

מעשה זה אירע לפני כשמונים וחמש שנים בשכונת מאה שערים בירושלים. אישה תלתה שני חבלים מלאים בכביסה בחצר משותפת. בימים ההם עבודת הכביסה הייתה קשה במיוחד ודרשה מאמץ רב. והנה, חלפה השכנה מלמטה בחצר והכביסה הפריעה לה בדרכה. השכנה שלא הייתה מרוצה מכך, נתקפה בכעס עצום, ניגשה לביתה, הביאה מספריים וגזרה את החבלים שעליהם הייתה תלויה הכביסה. צער רב מילא את לבה של בעלת הכביסה בראותה את כל עמלה מתבוסס בבוץ בחצר. שמרה את יגונה בלבה, אספה את הכביסה, חזרה לכבסה ויצאה לתלות אותה בשכונה סמוכה. בערב, כששב בעלה מבית המדרש, רצתה לספר לו על אשר אירע, אך גם כעת התגברה ולא סיפרה דבר לבעלה. לפתע, נשמעו דפיקות על הדלת. בפתח הבית עמדה השכנה וביקשה בקול רועד סליחה ומחילה ואף הוסיפה: "את עונשי קיבלתי. בני שוכב כעת חולה מאוד במיטה". מיהרה השכנה הטובה לסלוח ולמחול ואף בירכה את בנה של השכנה ברפואה שלמה. השכנה הצדקנית שהייתה חשוכת בנים שנים רבות, זכתה להיפקד לשנה הבאה בבן, שגדל והיה לתלמיד חכם מופלג וידוע.